

คำถามและแนวธงคำตอบสำหรับการสอบข้อเขียน
ในการสอบคัดเลือกบุคคลเพื่อแต่งตั้งเป็นตุลาการประจำศาลปกครองชั้นต้น
วันเสาร์ที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๘
ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต จังหวัดปทุมธานี

คำถามข้อ ๑

ดำได้ยื่นแบบคำขอต่อเทศบาลเมืองขาวเพื่อขึ้นทะเบียนรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามนโยบายรัฐบาลเพื่อสงเคราะห์ผู้ที่มีอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป โดยผู้ยื่นคำขอต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๕ (ก) ที่กำหนดว่าต้องไม่เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐ หรือได้รับค่าตอบแทน หรือผลประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นที่รัฐจัดให้เป็นประจำ รวมทั้งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๖ (๔) ที่กำหนดไว้ในทำนองเดียวกัน โดยขณะที่ดำยื่นคำขอนั้น ดำเป็นลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ แต่ดำลงชื่อรับรองว่า เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามในการขึ้นทะเบียนขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ และหลังจากเจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองขาวตรวจสอบข้อมูลแล้วจึงมีคำสั่งเทศบาลเมืองขาว ที่ ๑/๒๕๖๐ ขึ้นทะเบียนให้ดำเป็นผู้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ต่อมาดำเกษียณอายุโดยรับบำเหน็จรายเดือนในอัตราเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท และเมื่อดำได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปได้เป็นระยะเวลา ๒๐ เดือน เจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองขาวตรวจพบว่าดำเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามตามระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติฯ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ ดังกล่าว เทศบาลเมืองขาว จึงออกคำสั่งเทศบาลเมืองขาว ที่ ๒/๒๕๖๒ เพิกถอนรายชื่อและระงับการจ่ายเงินและเรียกให้ดำคืนเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุที่รับไปเดือนละ ๖๐๐ บาท รวม ๒๐ เดือน เป็นเงิน ๑๒,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยตามที่กฎหมายกำหนด แต่ดำปฏิเสธไม่คืนเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุดังกล่าว โดยโต้แย้งประการแรกว่า เจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองขาว ตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามด้วยความประมาทเลินเล่อเอง จึงไม่มีสิทธิเรียกเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุคืนจากดำ และดำโต้แย้งประการที่สองว่า การเพิกถอนรายชื่อและระงับการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้แก่ดำตามคำสั่งเทศบาลเมืองขาว เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยอ้างความเชื่อโดยสุจริตในความคงอยู่ของคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ให้วินิจฉัยว่า ข้อโต้แย้งของดำทั้งสองประการฟังขึ้นหรือไม่เพราะเหตุใด และดำต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายคืนหรือไม่เพราะเหตุใด

แนวร้งคำตอบข้อ ๑

คำสั่งเทศบาลเมืองขาว ที่ ๑/๒๕๖๐ ที่ขึ้นทะเบียนให้ดำเป็นผู้รับเงิน เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ในอันที่จะก่อสิทธิ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของดำ จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ต่อมาเทศบาลเมืองขาว ตรวจพบว่า ขณะที่ดำยื่นแบบคำขอขึ้นทะเบียนรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุนั้น ดำเป็น ลูกจ้างประจำของหน่วยงานของรัฐ โดยได้รับเงินเป็นค่าตอบแทน และเมื่อครบเกษียณอายุได้รับ บำเหน็จรายเดือน ในอัตราเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท ดำจึงเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามในการได้รับเงิน เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เนื่องจากเป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐ หรือได้รับค่าตอบแทน หรือผลประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นที่รัฐจัดให้เป็นประจำ ตามข้อ ๕ (๓) ของระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุฯ และข้อ ๖ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นฯ เมื่อตรวจสอบข้อมูลพบว่า คำสั่งทางปกครองดังกล่าวเป็น คำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และดำได้ปกปิดความจริงและแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ เทศบาล เมืองขาว ซึ่งเป็นผู้ออกคำสั่งจึงมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ตนออกไปแล้วทั้งหมด หรือบางส่วนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายได้ตามมาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๕๑ จึงวินิจฉัยว่า ข้อโต้แย้งของดำที่ว่า เจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองขาวเป็นผู้ตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะ ต้องห้ามด้วยความประมาทเลินเล่อเอง จึงไม่มีสิทธิเรียกคืนเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุคืนจากดำนั้น จึงฟังไม่ขึ้น และแดงต้องชดใช้เงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุแก่เทศบาลเมืองขาว

เมื่อคำสั่งเทศบาลเมืองขาว ที่ ๑/๒๕๖๐ ขึ้นทะเบียนให้ดำเป็นผู้ได้รับเงินและ ได้จ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้แก่ดำดังกล่าว เป็นคำสั่งทางปกครองซึ่งเป็นการให้เงินซึ่งออกโดย ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมายดังกล่าว เจ้าหน้าที่จะต้องคำนึงถึงความเชื่อโดยสุจริตของผู้รับประโยชน์ ในความคงอยู่ของคำสั่งทางปกครองนั้นกับประโยชน์สาธารณะประกอบกัน แต่ผู้รับคำสั่ง ทางปกครองจะอ้างความเชื่อโดยสุจริตไม่ได้ หากผู้นั้นได้แสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิด ข้อเท็จจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง ดังนั้น การที่ดำซึ่งเป็นผู้รับคำสั่งทางปกครองยื่นแบบคำขอ ขึ้นทะเบียนรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ โดยมีข้อความระบุไว้ในแบบคำขอว่า ดำขอรับรองว่า เป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามในการขึ้นทะเบียนรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่า เป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามตามระเบียบดังกล่าวกำหนดหลักเกณฑ์ไว้ จึงถือได้ว่า ดำรู้ถึงลักษณะต้องห้ามแล้ว จึงเป็นการที่ดำแสดงข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าหน้าที่ ของเทศบาลเมืองขาว ดำไม่อาจอ้างความเชื่อโดยสุจริตในความคงอยู่ของคำสั่งทางปกครอง เพื่อที่จะได้รับความคุ้มครองตามมาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๕๑ วรรคสาม (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้ จึงวินิจฉัยว่า ข้อโต้แย้งว่า

การเพิกถอนรายชื่อและระงับการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้แก่ดำตามคำสั่งเทศบาลเมือง
ขาว เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยอ้างความเชื่อโดยสุจริตในความคงอยู่
ของคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติ
วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงฟังไม่ขึ้น

คำถามข้อ ๒

แดง ตำแหน่งผู้ช่วยพนักงานราชทัณฑ์ สังกัดกรมราชทัณฑ์ ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ใช้รถยนต์เป็นพาหนะในการเดินทางไปราชการ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ขณะเดินทางได้เกิดอุบัติเหตุ โดยผู้ขับรถยนต์คู่สนไต่ที่ขับอยู่ข้างหน้าได้หยุดรถกะทันหัน ทำให้แดงซึ่งขับรถตามหลังอย่างกระชั้นชิดชนท้ายรถยนต์คู่สนไต่ และแรงกระแทกทำให้รถยนต์คู่สนไต่ไปชนรถยนต์กระบะและไถลไปชนรถจักรยานยนต์ ได้รับความเสียหาย ต่อมา บริษัท อ ซึ่งเป็นบริษัทที่รับประกันภัยรถจักรยานยนต์ และบริษัท ข ซึ่งเป็นบริษัทที่รับประกันภัยรถยนต์คู่สนไต่และรถยนต์กระบะ ได้ฟ้องกรมราชทัณฑ์ต่อศาลยุติธรรมขอให้ชดใช้ค่าเสียหายในชั้นพิจารณาของศาล กรมราชทัณฑ์ได้ชำระค่าเสียหายของรถจักรยานยนต์ จำนวน ๒,๐๐๐ บาท ให้แก่บริษัท อ เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๕ และได้ชำระค่าเสียหายของรถยนต์คู่สนไต่และรถยนต์กระบะ จำนวน ๙๐,๐๐๐ บาท ให้บริษัท ข เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๖

หลังจากนั้น อธิบดีกรมราชทัณฑ์มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิด ซึ่งคณะกรรมการฯ มีความเห็นว่า แแดงมิได้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงไม่ต้องรับผิดชอบ อธิบดีกรมราชทัณฑ์พิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นดังกล่าว และได้รายงานไปยังกระทรวงการคลัง ต่อมา กรมบัญชีกลางพิจารณาแล้วมีหนังสือลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ แจ้งว่า จากพฤติการณ์ถือได้ว่าแดงขับรถโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย แต่เนื่องจากแดงมิได้มีตำแหน่งเป็นพนักงานขับรถยนต์ ประกอบกับกรมราชทัณฑ์มิได้จัดให้มีตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ทำหน้าที่ขับรถยนต์ไปปฏิบัติราชการ ซึ่งถือว่าเป็นความบกพร่องของระบบการดำเนินงานส่วนรวม เมื่อคำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรม จึงให้แดงรับผิดชอบในอัตราร้อยละ ๕๐ ของค่าเสียหายของรถยนต์กรมราชทัณฑ์ จำนวน ๓๙,๘๕๖ บาท คิดเป็นเงิน ๑๙,๙๒๘ บาท และให้รับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๕๐ ของจำนวนเงินที่ทางราชการได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่บุคคลภายนอก จำนวนรวม ๙๒,๐๐๐ บาท คิดเป็นเงิน ๔๖,๐๐๐ บาท จึงให้อธิบดีกรมราชทัณฑ์เรียกให้แดงชดใช้ค่าเสียหาย ต่อมา อธิบดีกรมราชทัณฑ์จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ สั่งตามความเห็นกระทรวงการคลัง และได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ สั่งให้แดงชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน ๖๕,๙๒๘ บาท แก่กรมราชทัณฑ์ แแดงได้รับทราบคำสั่งในวันเดียวกัน เห็นว่า คำสั่งดังกล่าวออกเมื่อพ้นระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้อง จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นขอให้เพิกถอนคำสั่งไล่เบี้ยดังกล่าว

ให้วินิจฉัยว่า คำสั่งลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ ที่เรียกให้แดงชำระค่าสินไหมทดแทน รวมเป็นเงินจำนวน ๖๕,๙๒๘ บาท ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่เพราะเหตุใด

แนวรองคำตอบข้อ ๒

การที่แดงขับรถตามรถยนต์ฮุนไดอย่างกระชั้นชิด ไม่ได้ขับรถให้ห่างพอสมควร ในระยะที่จะหยุดรถได้โดยปลอดภัย จึงถือได้ว่าแดงขับรถโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังตามสมควร การกระทำของแดงจึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และเป็นผลโดยตรงที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของบุคคลภายนอกและกรมราชทัณฑ์ จึงเป็นการกระทำละเมิด ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่ออธิบดีกรมราชทัณฑ์ได้ใช้คำสั่งใหม่ทดแทนให้แก่ผู้เสียหายและมีความเสียหายเกิดขึ้นแก่รถยนต์ของกรมราชทัณฑ์ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ย่อมมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้แดง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดชำระค่าสินไหมทดแทนได้ตามมาตรา ๑๒ ประกอบมาตรา ๕ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า กรมบัญชีกลางได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดให้อธิบดีกรมราชทัณฑ์ทราบว่า ความเสียหายเกิดจากความบกพร่องของระบบการดำเนินงานส่วนรวมอยู่ด้วย และเมื่อคำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมแห่งกรณีแล้ว จึงให้แดงรับผิดในอัตราร้อยละ ๕๐ ของค่าเสียหายของรถยนต์ของกรมราชทัณฑ์ จำนวน ๓๙,๘๕๖ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๑๙,๙๒๘ บาท และให้รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๕๐ ของจำนวนเงินที่ทางราชการได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่บุคคลภายนอก จำนวน ๙๒,๐๐๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๔๖,๐๐๐ บาท จึงให้อธิบดีกรมราชทัณฑ์เรียกให้แดงชดใช้ค่าเสียหายดังกล่าว กรณีจึงเป็นการพิจารณาโดยคำนึงถึงหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๘ วรรคสอง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว

สำหรับข้ออ้างของแดงที่ว่า คำสั่งดังกล่าวออกเมื่อพ้นระยะเวลาการใช้สิทธิเรียกร้อง จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น พิจารณาได้ดังนี้

กรณีความเสียหายของรถยนต์ของกรมราชทัณฑ์ เห็นว่า เมื่ออธิบดีกรมราชทัณฑ์ เห็นว่า แแดงมิได้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจึงไม่ต้องรับผิด แต่กระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลางเห็นว่าแดงต้องรับผิด กรณีจึงต้องออกคำสั่งภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่หน่วยงานมีคำสั่งตามความเห็นกระทรวงการคลัง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า อธิบดีกรมราชทัณฑ์ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ สั่งตามความเห็นกระทรวงการคลัง และมีคำสั่งลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ เรียกให้แดงรับผิดในอัตราร้อยละ ๕๐ ของค่าเสียหายของรถยนต์ของกรมราชทัณฑ์ จำนวน ๓๙,๘๕๖ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๑๙,๙๒๘ บาท กรณีจึงเป็นการออกคำสั่งภายในอายุความตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว ข้ออ้างของแดงในกรณีนี้ฟังไม่ขึ้น

กรณีความเสียหายของรถยนต์ของบุคคลภายนอก เห็นว่า เมื่อบริษัท อ ซึ่งรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ และบริษัท ข ซึ่งรับประกันภัยรถยนต์ฮุนไดและรถยนต์กระบะ ได้นำคดีไปฟ้องร้องกรมราชทัณฑ์ต่อศาลยุติธรรมขอให้ชดใช้ค่าเสียหาย ในชั้นพิจารณาของศาล

กรมราชทัณฑ์ได้ชำระค่าเสียหายของรถจักรยานยนต์ รวม ๒,๐๐๐ บาท ให้แก่บริษัท อ เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๕ และได้ชำระค่าเสียหายของรถยนต์ตู้ฮุนไดและรถยนต์กระบะ จำนวน ๙๐,๐๐๐ บาท ให้แก่บริษัท ข เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๖ ต่อมา เมื่ออธิบดีกรมราชทัณฑ์ได้รับแจ้งความเห็นของกรมบัญชีกลาง จึงได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ เรียกให้แดงชำระค่าเสียหายให้แก่กรมราชทัณฑ์ ซึ่งประกอบด้วย ความเสียหายในอัตราร้อยละ ๕๐ ของค่าสินไหมทดแทนที่อธิบดีกรมราชทัณฑ์ได้ชดใช้ให้แก่บริษัท อ จำนวน ๑,๐๐๐ บาท และที่ชดใช้ให้แก่บริษัท ข จำนวน ๔๕,๐๐๐ บาท เมื่อปรากฏว่า กรมราชทัณฑ์ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่บริษัท ข เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๖ อธิบดีกรมราชทัณฑ์จึงต้องใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากแดงภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่อธิบดีกรมราชทัณฑ์ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวให้แก่บริษัท ข คือ ภายในวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๗ ดังนั้น การที่อธิบดีกรมราชทัณฑ์มีคำสั่งลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ เรียกให้แดงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเฉพาะในส่วนความเสียหายในอัตราร้อยละ ๕๐ ของค่าสินไหมทดแทนที่อธิบดีกรมราชทัณฑ์ได้ชดใช้ให้แก่บริษัท ข จำนวน ๔๕,๐๐๐ บาท จึงเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องภายในหนึ่งปีตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้ออ้างของแดงในกรณีนี้ฟังไม่ขึ้น

ในส่วนของกรณีที่กรมราชทัณฑ์ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่บริษัท อ เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๕ อธิบดีกรมราชทัณฑ์จึงต้องใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากแดงภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่อธิบดีกรมราชทัณฑ์ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บริษัท อ คือ อย่างช้าภายในวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๖ การที่อธิบดีกรมราชทัณฑ์มีคำสั่งลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ เรียกให้แดงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่กรมราชทัณฑ์ กรณีบริษัท อ จำนวน ๑,๐๐๐ บาท ดังกล่าว จึงเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องให้แดงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อพ้นกำหนดอายุความหนึ่งปีตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ อธิบดีกรมราชทัณฑ์จึงไม่อาจออกคำสั่งเรียกให้แดงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้ได้ ข้ออ้างของแดงในกรณีนี้ฟังขึ้น

จึงวินิจฉัยว่า คำสั่งอธิบดีกรมราชทัณฑ์ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ ที่เรียกให้แดงชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นเงิน ๖๕,๙๒๘ บาท นั้น ชอบด้วยกฎหมายบางส่วนและไม่ชอบด้วยกฎหมายบางส่วนตามเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น

คำถามข้อ ๓

เอกเป็นพนักงานเทศบาลตำบลกุดจับ จังหวัดอุดรธานี ตำแหน่ง นายช่างโยธา ๕ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ควบคุมงานตามโครงการก่อสร้างถนนหน้าเทศบาลตำบลกุดจับ ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีได้รับหนังสือร้องเรียนกล่าวโทษนายกเทศมนตรีตำบลกุดจับว่ามีการทุจริตโครงการดังกล่าว ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง เมื่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ทำการสอบข้อเท็จจริงแล้วเสร็จได้รายงานให้ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีทราบ ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีได้มีหนังสือแจ้งนายอำเภอ กุดจับ ให้แจ้งเทศบาลตำบลกุดจับ ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยและคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบละเมิดกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ต่อมาในระหว่างดำเนินการของคณะกรรมการทั้ง ๒ ชุดดังกล่าว เอกได้มีหนังสือถึงผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี ขอข้อมูลข่าวสารจำนวน ๒ รายการ ได้แก่ รายการที่ ๑ เอกสารบันทึกการตรวจสอบพื้นที่โครงการของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และ รายการที่ ๒ บันทึกการสอบสวนพยานบุคคลของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงทั้งหมด แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีปฏิเสธไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้แก่เอกตามคำขอ เอกจึงได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ซึ่งต่อมา คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารได้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ เอกเห็นว่าคำสั่งปฏิเสธไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีและคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากข้อมูลข่าวสารทั้ง ๒ รายการเป็นข้อมูลข่าวสารของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงที่ได้ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงเสร็จสิ้นไปแล้วจึงสามารถเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้กับเอกได้

ให้วินิจฉัยว่า คำสั่งปฏิเสธไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีและคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่เพราะเหตุใด

แนวรับคำตอบข้อ ๓

จังหวัดอุดรธานีเป็นราชการส่วนภูมิภาคจึงเป็นหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ข้อมูลข่าวสารตามคำขอของเอกเป็นข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของจังหวัดอุดรธานี จึงเป็นข้อมูลข่าวสารของราชการตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ และข้อมูลข่าวสารทั้ง ๒ รายการไม่ใช่ข้อมูลข่าวสารที่หน่วยงานของรัฐต้องลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาตามมาตรา ๗ หรือต้องจัดให้มีไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว คำขอของเอกจึงเป็นการขอให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี จึงมีหน้าที่จัดหาข้อมูลข่าวสารให้กับเอก เว้นแต่จะเป็นข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผยตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีมีคำสั่งปฏิเสธไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้แก่เอกตามคำขอ เอกจะต้องยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

เมื่อพิจารณาคำขอของเอกเป็นคำขอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับผลการตรวจสอบของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงที่ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีแต่งตั้ง แม้การสอบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวจะเสร็จสิ้นไปแล้วก็ตาม แต่หากผลการสอบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวมีมูลที่จะต้องดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยหรือคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบละเมิดเจ้าหน้าที่ เมื่อการดำเนินการสอบสวนดังกล่าวยังไม่แล้วเสร็จ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามคำขอของเอก จึงอาจมีผลกระทบต่อกระบวนการตรวจสอบหรือพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง อันอาจทำให้การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหรือการบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ หรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

จึงวินิจฉัยว่า การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีมีคำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้แก่เอกตามคำขอและการที่คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารมีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของเอก ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

คำถามข้อ ๔

ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑ ตำบลควนลัง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เนื้อที่ ๘ ไร่ มีอาชีพทำสวนทุเรียน โดยอาศัยน้ำจากคลองชลประทานซึ่งอยู่ห่างจากที่ดินของผู้ฟ้องคดีประมาณ ๑๐ เมตร เพื่อทำสวนทุเรียนมาโดยตลอดระยะเวลา ๓๐ ปี ต่อมา พื้นที่ภาคใต้ตอนล่างได้เกิดอุทกภัยรุนแรง มีน้ำท่วมในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ ทำให้มีผู้เสียชีวิต และเกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก รัฐบาลได้เห็นชอบให้ผู้ถูกฟ้องคดี (กรมชลประทาน) ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๑๕ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ดำเนินการป้องกันความเสียหายอันเกิดจากน้ำท่วม เพื่อบรรเทาอุทกภัยตามโครงการบรรเทาอุทกภัยอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ซึ่งโครงการดังกล่าวจะต้องทำการขุดขยายคลองชลประทานจากเดิมกว้าง ๒ เมตร ลึก ๑ เมตร เป็นกว้าง ๓๐ เมตร ลึก ๗ เมตร และจะต้องดำเนินการก่อสร้างภายในเขตพื้นที่ชลประทานทั้งหมด ต่อมาในระหว่างการก่อสร้างผู้ถูกฟ้องคดีได้ปิดคลองชลประทานชั่วคราว เพื่อขุดขยายคลองรวมทั้งเทคอนกรีตพื้นและผนังใหม่ ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นเหตุให้ต้นทุเรียนของผู้ฟ้องคดีจำนวน ๖๐ ต้น อายุ ๒๕ ปี ขาดน้ำและตายทั้งหมด ผู้ฟ้องคดีได้ร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา ขอให้ชดเชยความเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลาได้ตั้งคณะทำงานฯ เพื่อสอบสวนหาสาเหตุที่ต้นทุเรียนตาย ภายหลังการสอบสวนคณะทำงานฯ มีมติว่าต้นทุเรียนของผู้ฟ้องคดีตายเพราะขาดน้ำจากการดำเนินโครงการดังกล่าว หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดี ขอให้พิจารณาจ่ายค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีว่า สวนทุเรียนของผู้ฟ้องคดีอยู่นอกเขตพื้นที่โครงการดังกล่าว จึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะต้องจ่ายค่าทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ กรณีจึงไม่มีกฎหมายหรือระเบียบเปิดช่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีสามารถจ่ายค่าชดเชยความเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ให้วินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่เพราะเหตุใด

แนวรับคำตอบข้อ ๔

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการก่อสร้างตามโครงการบรรเทาอุทกภัยดังกล่าว จึงเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๑๕ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับการก่อสร้างตามโครงการดังกล่าวได้ดำเนินการภายในเขตพื้นที่ชลประทาน มิได้รุกล้ำที่ดินของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด กรณีจึงไม่อาจรับฟังว่าเป็นการกระทำละเมิด ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

อย่างไรก็ตาม ตามหลักที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า รัฐธรรมนูญได้รับรองหลักความเสมอภาคให้เป็น

หลักพื้นฐานสำคัญประการหนึ่งของการปกครองในระบบประชาธิปไตย และเป็นหลักกฎหมายที่ควมคุมมิให้รัฐใช้อำนาจอธิปไตยตามอำเภอใจ การกระทำใดของรัฐที่กระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล หากเป็นการเลือกปฏิบัติด้วยการให้ประโยชน์แก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลใดโดยเฉพาะ รัฐจะต้องสามารถให้คำอธิบายอันสมเหตุสมผลได้ว่าเพราะเหตุใดจึงดำเนินการเช่นนั้น หากไม่สามารถอธิบายให้รับฟังได้ย่อมแสดงว่ารัฐใช้อำนาจอธิปไตยตามอำเภอใจและเป็นการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลด้วยความไม่เป็นธรรม สำหรับกรณีนี้เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าโครงการบรรเทาอุทกภัยอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์สาธารณะในการป้องกันภัยพิบัติให้แก่ประชาชนจำนวนมาก ซึ่งแม้ว่าจะรวมถึงผู้ฟ้องคดีที่จะได้รับประโยชน์ดังกล่าวด้วยก็ตาม แต่การให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งต้องอาศัยน้ำจากคลองชลประทานในการประกอบอาชีพมาโดยตลอด ๓๐ ปี ต้องรับภาระในความเสียหายแต่เพียงผู้เดียวย่อมไม่เป็นธรรม กรณีจึงสมควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐมีส่วนร่วมรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดแก่ผู้ฟ้องคดีด้วย ซึ่งถือเป็นความรับผิดชอบโดยปราศจากความผิดหรือเป็นความรับผิดชอบอื่นของหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบจ่ายค่าชดเชยความเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีอันเนื่องจากผู้ฟ้องคดีต้องรับภาระหนักกว่าผู้อื่นอันเป็นการให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเสมอภาคตามรัฐธรรมนูญ

คำถามและแนวรังกำตอบสำหรับการสอบข้อเขียน
ในการสอบคัดเลือกบุคคลเพื่อแต่งตั้งเป็นตุลาการประจำศาลปกครองชั้นต้น
วันอาทิตย์ที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๘
ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต จังหวัดปทุมธานี

คำถามข้อ ๑

ม่วงเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๒๓ เนื้อที่ ๒๒ ไร่ ๒ งาน ที่ดินดังกล่าวมีเนื้อที่ด้านทิศเหนือติดทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๔

ต่อมา กรมทางหลวงได้นำป้ายที่มีข้อความว่า “สถานที่ก่อสร้างด้านข้างน้ำหนักถาวร” ไปปักไว้ในที่ดินซึ่งเป็นเขตทางหลวงหน้าที่ดินดังกล่าว ม่วงเห็นว่าการก่อสร้างดังกล่าวเป็นการปิดกั้น และกีดขวางทางเข้าออกของที่ดินและทำให้ที่ดินเสื่อมราคา นอกจากนี้ ในบริเวณใกล้เคียง ยังมีที่ดินที่เป็นที่สาธารณะ หากก่อสร้างด้านข้างน้ำหนักถาวรในบริเวณนั้น จะไม่เป็นการ รบกวนรอนสิทธิของบุคคล ม่วงจึงได้มีหนังสือขอให้กรมทางหลวงเลื่อนหรือย้ายโครงการ ดังกล่าวไปก่อสร้างในบริเวณอื่นที่ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อม่วง แต่กรมทางหลวงปฏิเสธ เนื่องจากต้องดำเนินการสร้างต่อไปตามสัญญา ม่วงเห็นว่ากรมทางหลวงก่อสร้างด้านข้างน้ำหนักถาวร ในเขตทางหลวงบริเวณหน้าที่ดินของม่วง เป็นการกระทำโดยมิชอบ ม่วงจึงมาฟ้องคดีต่อศาล ขอให้ศาลมีคำสั่งหรือคำพิพากษาดังนี้

๑. ให้เลื่อนหรือย้ายสถานที่ก่อสร้างด้านข้างน้ำหนักถาวรไปบริเวณอื่นที่ไม่ปิดกั้น ที่ดินของม่วง

๒. หากไม่สามารถดำเนินการตาม ๑ ได้ ขอให้ชดเชยค่าเสียหายจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท กรมทางหลวงให้การว่า การก่อสร้างด้านข้างน้ำหนักถาวรเป็นนโยบายของ รัฐบาลที่มีการกำหนดรูปแบบเครือข่ายบนทางหลวงแผ่นดินทั่วประเทศ ไม่ใช่เฉพาะบนถนน ที่ผ่านที่ดินของม่วงเท่านั้น โดยได้พิจารณาสภาพและที่ตั้งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ กล่าวคือ เป็นจุดที่สามารถสกัดรถบรรทุกได้มากที่สุด เพราะเป็นถนนเส้นทางเดียวไม่มีช่องทางอื่น ให้รถบรรทุกหลีกเลี่ยงเพื่อไม่ให้ถูกตรวจสอบน้ำหนักบรรทุกได้ บริเวณดังกล่าวเป็นทางตรง ยาวตลอดไม่เป็นทางคดหรือเนินเขา ผู้ใช้รถใช้ถนนสามารถมองเห็นด้านข้างน้ำหนักได้ ในระยะไกล ด้านข้างน้ำหนักถาวรดังกล่าวมีลักษณะเหมือนกันทั่วประเทศ สถานที่ก่อสร้าง อยู่ในเขตทางหลวงแผ่นดิน และไม่ปิดบังหน้าที่ดินของม่วงถึงกับจะทำให้การใช้ประโยชน์ที่ดิน เสื่อมไป และขณะนี้โครงการอยู่ในระหว่างก่อสร้างตามสัญญา หากจะต้องระงับการก่อสร้าง กรมทางหลวงจะตกเป็นผู้ผิดสัญญาและต้องถูกเรียกค่าเสียหาย ที่ดินของม่วงมีหน้ากว้าง ๑๘๘ เมตร ส่วนด้านข้างน้ำหนักถาวร มีอาคารที่ทำการและที่พักของเจ้าหน้าที่ บังหน้าที่ดิน เพียง ๓๓ เมตร จึงไม่เกิดความเสียหายแก่ม่วง แต่อย่างไร

ระหว่างการศึกษาของศาล ม่วงยื่นคำขอวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา ขอให้ระงับการก่อสร้างโครงการดังกล่าวจนกว่าจะมีคำพิพากษา ศาลรับคำขอและไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วปรากฏว่าโครงการดังกล่าวได้ก่อสร้างไปแล้วร้อยละ ๘๐

ให้วินิจฉัยว่า ศาลจะมีคำสั่งตามคำขอวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาของม่วงอย่างไร

แนวธงคำตอบข้อ ๑

กรมทางหลวงเป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ม่วงฟ้องขอให้กรมทางหลวงเลื่อนหรือย้ายสถานที่ก่อสร้างด้านข้างน้ำหนักถาวรและให้ชดใช้ค่าเสียหาย จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่เมื่อข้อเท็จจริงจากคำฟ้องเป็นการก่อสร้างในเขตทางหลวงแผ่นดินมิได้รุกล้ำที่ดินของม่วง และกรมทางหลวงมีอำนาจตามกฎหมายในการบำรุงรักษา อันเป็นการจัดทำบริการสาธารณะอย่างหนึ่งในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของกรมทางหลวง แม้มิได้เป็นการละเมิด หากแต่ก่อให้เกิดม่วงต้องรับภาระความไม่สะดวกในการเข้าออกสู่ที่ดินของตน ในขณะที่ผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอื่นในบริเวณใกล้เคียงไม่ต้องรับภาระดังกล่าว จึงเป็นความรับผิดอย่างอื่นที่กรมทางหลวงต้องชดเชยความไม่สะดวกดังกล่าวแก่ม่วง อันเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ

การที่ม่วงมีคำขอวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาที่ขอให้ระงับการก่อสร้างโครงการดังกล่าว จึงเป็นคำขอบรรเทาทุกข์ชั่วคราว ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ และข้อ ๗๕ ข้อ ๗๖ และข้อ ๗๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกอบมาตรา ๒๕๔ วรรคหนึ่ง (๒) และมาตรา ๒๕๕ (๒) (ก) และ (ข) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าการก่อสร้างดังกล่าวได้ดำเนินการไปแล้วร้อยละ ๘๐ จึงไม่มีเหตุเพียงพอที่จะสั่งระงับการก่อสร้างได้ ดังนั้น ศาลปกครองชั้นต้นควรสั่งยกคำขอวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาของม่วง

คำถามข้อ ๒

แดงเป็นบิดาของเขียวซึ่งเป็นผู้เยาว์ เขียวสอบผ่านการคัดเลือกได้ในลำดับที่ ๑ ตามประกาศโรงเรียน ก. (สถานศึกษาของรัฐ) เรื่อง ผลการสอบคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๖ ต่อมาแดงได้นำเขียวไปมอบตัวและชำระเงินค่าบำรุงการศึกษาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่ด้วยเหตุที่เขียวสามารถสอบผ่านการคัดเลือกในโครงการส่งเสริมนักเรียนพิเศษของโรงเรียน ข. (สถานศึกษาของรัฐ) โดยได้รับทุนการศึกษาตลอดระดับมัธยมศึกษา ซึ่งโรงเรียน ข. ประกาศผลสอบในภายหลัง แดงจึงสละสิทธิ์การเข้าศึกษาต่อในโรงเรียน ก. ของเขียว แต่โรงเรียน ก. ไม่คืนเงินค่าบำรุงการศึกษาให้ เนื่องจากเป็นไปตามข้อ ๔ ของประกาศโรงเรียน ก. เรื่อง ผลการสอบคัดเลือกฯ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๖ ดังกล่าวข้างต้น ที่กำหนดว่า โรงเรียน ก. ขอสงวนสิทธิ์ในการคืนเงินค่าบำรุงการศึกษาในทุกกรณี หากมีการขอสละสิทธิ์เข้าศึกษาต่อภายหลังการมอบตัวเสร็จสิ้นทุกกระบวนการแล้ว แดงเห็นว่า ข้อ ๔ ของประกาศดังกล่าวไม่เป็นธรรมและสร้างภาระเกินสมควร จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๖๖ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้เพิกถอนข้อ ๔ ของประกาศดังกล่าว

ให้วินิจฉัยว่า ศาลปกครองชั้นต้นจะรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาได้หรือไม่

แนวรองคำตอบข้อ ๒

โรงเรียน ก. เป็นสถานศึกษาของรัฐที่เป็นส่วนราชการ จึงเป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนประกาศโรงเรียน ก. เรื่อง ผลการสอบคัดเลือกฯ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๖ เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลจึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่สำหรับข้อ ๔ ของประกาศดังกล่าวที่กำหนดการสงวนสิทธิ์ในการคืนเงินค่าบำรุงการศึกษามีสถานะเป็นคำสั่งทางปกครองทั่วไปที่มีผลบังคับแก่ผู้ผ่านการคัดเลือกเข้าศึกษาต่อทุกคนมิได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง การที่แดงนำคดีมาฟ้อง โดยกล่าวอ้างว่า ข้อ ๔ ของประกาศโรงเรียน ก. เรื่อง ผลการสอบคัดเลือกฯ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๖ ไม่ชอบด้วยกฎหมายคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

แดงเป็นบิดาซึ่งเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมของเขียว โดยได้นำเขียวไปมอบตัวเข้าศึกษาต่อที่โรงเรียน ก. และได้ชำระเงินค่าบำรุงการศึกษาเรียบร้อยแล้ว และต่อมาแดงประสงค์จะสละสิทธิ์การเข้าศึกษาของเขียว แต่ไม่ได้รับคืนเงินค่าบำรุงการศึกษาด้วยเหตุ

ที่เป็นไปตามข้อ ๔ ของประกาศฉบับนี้ แดงจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากประกาศข้อดังกล่าว และศาลปกครองมีอำนาจออกคำสั่งบังคับให้เพิกถอนประกาศในส่วนนี้ได้ แดงจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน แต่โดยที่ข้อ ๔ ของประกาศฉบับนี้ เป็นคำสั่งทางปกครองทั่วไป แดงจึงสามารถฟ้องคดีได้โดยไม่ต้องดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนนำคดีมาฟ้อง ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ แม้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า แดงทราบว่ามีประกาศดังกล่าวเมื่อใด แต่อย่างเร็วที่สุดย่อมไม่ก่อนวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๖ อันเป็นวันที่ลงในประกาศ การที่แดงนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๖๖ จึงเป็นการฟ้องคดีภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ ศาลปกครองชั้นต้นจึงรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาได้

คำถามข้อ ๓

กรม ก. มีคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตจัดหางานให้คนหางานไปทำงานในต่างประเทศของบริษัทเซียว เนื่องจากบริษัทเซียวไม่สามารถจัดส่งคนหางานไปทำงานตามที่ตกลงได้ บริษัทเซียวอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่ออธิบดีกรม ก. แล้วแต่ไม่เป็นผล จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นว่า คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตจัดหางานดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้บริษัทเซียวขาดรายได้จากการจัดหางาน ขอให้เพิกถอนคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตจัดหางาน และขอให้กรม ก. ชดใช้ค่าเสียหาย ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งรับคำฟ้อง หลังจากนั้น องค์คณะได้รับสำนวนจากตุลาการเจ้าของสำนวนแล้ว เห็นว่า ไม่มีกรณีที่จะต้องแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ตุลาการหัวหน้าคณะจึงกำหนดให้วันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๖๘ เป็นวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริง บริษัทเซียวได้ยื่นคำขอต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๖๘ ขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า หลังจากที่ได้ตรวจสอบแล้วพบว่าบริษัทเซียวขาดรายได้ ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท ไม่ใช่ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงขอให้กรม ก. ชดใช้ค่าเสียหายแก่บริษัทเซียวจำนวน ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยและบริษัทเซียวได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลเพิ่มเติมแล้ว

ให้วินิจฉัยว่า ศาลปกครองชั้นต้นจะมีคำสั่งรับคำขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องของบริษัทเซียวไว้พิจารณาได้หรือไม่ และเมื่อศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเป็นประการใดแล้ว คู่กรณีฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จะอุทธรณ์คำสั่งได้หรือไม่ อย่างไร

แนวรองคำตอบข้อ ๓

ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ มิได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอนหรือข้อจำกัดเกี่ยวกับการยื่นคำฟ้องเพิ่มเติมไว้ แต่การที่ข้อ ๖๒ วรรคสาม แห่งระเบียบดังกล่าว กำหนดให้คำฟ้องเพิ่มเติมที่ยื่นต่อศาลหลังวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริง ไม่ให้ศาลรับไว้เป็นส่วนหนึ่งของสำนวนคดีและไม่ต้องส่งสำเนาให้คู่กรณีที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น การยื่นคำฟ้องเพิ่มเติม จึงสามารถกระทำได้ภายในวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริง นอกจากนี้ คำฟ้องเพิ่มเติมต้องเกี่ยวข้องกับคำฟ้องเดิมพอที่จะรวมการพิจารณาและชี้ขาดตัดสินเข้าด้วยกันได้ ตามข้อ ๕ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกอบมาตรา ๑๗๙ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า บริษัทเซียวยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องในวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๖๘ ซึ่งเป็นวันเดียวกันกับวันที่ตุลาการหัวหน้าคณะกำหนดให้เป็นวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริง จึงถือได้ว่าบริษัทเซียวยื่นคำฟ้องเพิ่มเติมภายในวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริง ประกอบกับบริษัทเซียวขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องโดยขอให้ศาลกำหนดให้กรม ก. ชดใช้ค่าเสียหายจากคำฟ้องเดิม จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นจำนวน ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นความเสียหาย

ที่ทำให้บริษัทเสียหายขาดรายได้จากการจัดหางานที่ระบุไว้ในคำฟ้องเดิม คำฟ้องเพิ่มเติมที่ขอให้
กรม ก. ชดใช้ค่าเสียหายเพิ่มขึ้นจึงเกี่ยวข้องกับคำฟ้องเดิมพอที่จะรวมการพิจารณาและชี้ขาด
ตัดสินเข้าด้วยกันได้ ศาลปกครองชั้นต้นจึงรับคำขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องไว้พิจารณาได้

เมื่อศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งรับคำขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องของบริษัทเขียว
ไว้พิจารณาแล้ว คำสั่งดังกล่าวไม่มีระเบียบหรือกฎหมายกำหนดให้ถึงที่สุด และเป็นคำสั่ง
ระหว่างพิจารณาที่ไม่ทำให้คดีเสร็จเด็ดขาดไปจากศาล กรม ก. จึงไม่อาจอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว
ระหว่างพิจารณาคดีได้ แต่ไม่ต้องห้ามอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวพร้อมกับการอุทธรณ์คำพิพากษา
หรือคำสั่งที่ทำให้คดีเสร็จเด็ดขาดจากศาล ตามข้อ ๑๐๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่
ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

คำถามข้อ ๔

ชาวเป็นอาจารย์คณะบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ได้ทำสัญญากับมหาวิทยาลัยรับทุนการศึกษาภายในประเทศ ภาคนอกเวลา ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เพื่อศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ โดยมีข้อสัญญาให้ผู้รับทุนต้องมาปฏิบัติงานในหน่วยงานต้นสังกัดเดิมเมื่อสำเร็จการศึกษา ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ชาวได้รายงานผลการศึกษาต่อคณบดีคณะบริหารธุรกิจว่า ชาวไม่ประสงค์จะรับทุนการศึกษาตามสัญญาอีกต่อไป มหาวิทยาลัยพิจารณาแล้วเห็นว่าชาวกระทำผิดสัญญารับทุนการศึกษา จึงต้องขอใช้เงินทุนการศึกษาจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี ให้แก่มหาวิทยาลัยตามสัญญา และแดงผู้ค้าประกันต้องร่วมรับผิดชอบตามสัญญาประกันด้วย มหาวิทยาลัยจึงมีหนังสือทวงถามให้ชาวและแดงชำระเงินจำนวนดังกล่าวภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือทวงถาม ชาวและแดงได้รับหนังสือทวงถามให้ชำระเงินแล้ว แต่เพิกเฉยไม่ชำระ มหาวิทยาลัยจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๘ ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา เนื่องจากมหาวิทยาลัยนำคดีมาฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี และศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

หลังจากนั้น ชาวได้ทำหนังสือลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๙ รับสภาพหนี้ตามสัญญารับทุนการศึกษาเดิม โดยยินยอมรับผิดชอบใช้เงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปีนับแต่วันผิดนัดเป็นต้นไป และขอผ่อนชำระให้แก่มหาวิทยาลัยเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๑ ของทุกเดือน จนกว่าจะครบจำนวนเงินทุนทั้งหมดที่ได้รับไปพร้อมเบี้ยปรับและดอกเบี้ยตามสัญญา โดยเริ่มชำระตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เป็นต้นไป และหากชาวผิดนัดงวดใดงวดหนึ่ง ให้ถือว่าชาวผิดนัดชำระหนี้ทุกงวด และให้มหาวิทยาลัยมีสิทธิฟ้องเรียกเงินทั้งหมดตามหนังสือรับสภาพหนี้ดังกล่าวได้ ในการนี้ แแดงผู้ค้าประกันตามสัญญา รับทุนการศึกษาเดิมไม่ได้ทำสัญญาประกันการรับสภาพหนี้ดังกล่าวไว้ด้วย หลังจากนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏต่อมาว่า เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ชาวผิดนัดไม่ชำระเงินตามหนังสือรับสภาพหนี้ดังกล่าว มหาวิทยาลัยจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ทวงถามให้ชาวชำระเงินจำนวนดังกล่าวภายใน ๓๐ วัน ซึ่งชาวได้รับหนังสือดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๙ แต่ชาวเพิกเฉยไม่ชำระหนี้

มหาวิทยาลัยได้หารือฝ่ายกฎหมาย และฝ่ายกฎหมายเห็นว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางแพ่งซึ่งไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ทั้งยังไม่อาจจะฟ้องเป็นคดีใหม่ได้ เนื่องจากศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องและคดีถึงที่สุดไปแล้ว แต่มหาวิทยาลัยไม่เห็นด้วยกับความเห็นดังกล่าว จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๓ โดยได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลครบถ้วนแล้ว

ให้วินิจฉัยว่า ศาลปกครองชั้นต้นจะรับคำฟ้องของมหาวิทยาลัยไว้พิจารณาได้หรือไม่

แนวร้งคำตอบข้อ ๔

เมื่อปรากฏว่าชาวได้ทำหนังสือลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๙ รับสภาพหนี้ ตามสัญญาับทุนการศึกษาในประเทศที่พ้นระยะเวลาการฟ้องคดีไปแล้ว กรณีจึงเป็นสิทธิ เรียกร้องที่เกิดขึ้นจากการที่ลูกหนี้รับสภาพความรับผิดชอบโดยมีหลักฐานเป็นหนังสือ ตามมาตรา ๑๙๓/๒๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเมื่อเป็นกรณีที่มีการรับสภาพความรับผิดชอบในมูลความรับผิดชอบตามสัญญาให้ทุนบุคลากรของมหาวิทยาลัยของรัฐ ไปศึกษาต่อ โดยมีข้อสัญญาให้บุคคลดังกล่าวต้องมาปฏิบัติงานในหน่วยงานต้นสังกัดเดิม เมื่อสำเร็จการศึกษา อันเป็นการรับสภาพความรับผิดชอบในมูลหนี้ของสัญญาทางปกครอง คดีพิพาทเกี่ยวกับการรับสภาพความรับผิดชอบในมูลหนี้ตามสัญญาทางปกครอง จึงเป็นคดีพิพาท เกี่ยวกับสัญญาทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่มหาวิทยาลัยฟ้องคดีใหม่ โดยอาศัยเหตุตามหนังสือรับสภาพความรับผิดชอบดังกล่าว กรณีไม่มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ชาวเป็นฝ่ายผิดสัญญาับทุนฯ หรือไม่ คงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเพียงว่า ชาวจะต้องรับผิดชอบ ตามหนังสือรับสภาพความรับผิดชอบ หรือไม่ เพียงใด ดังนั้น คำฟ้องในคดีนี้จึงมิใช่การที่คู่กรณี เดียวกันฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันในคดีที่ได้มีคำพิพากษา หรือคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว กรณีจึงถือไม่ได้ว่าเป็นฟ้องซ้ำ ตามข้อ ๙๗ แห่งระเบียบของ ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

เมื่อชาวได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นการทำ หนังสือรับสภาพหนี้ภายหลังที่พ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว กรณีจึงเป็นการรับสภาพ ความรับผิดชอบโดยมีหลักฐานเป็นหนังสือตามมาตรา ๑๙๓/๒๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ ซึ่งมาตรา ๑๙๓/๓๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติให้ สิทธิ เรียกร้องที่เกิดขึ้นจากการที่ลูกหนี้รับสภาพความรับผิดชอบโดยมีหลักฐานเป็นหนังสือ มีกำหนด อายุความสองปีนับแต่วันที่ได้รับการความรับผิดชอบ เมื่อชาวผิดนัดไม่ชำระเงินตามสัญญา ดังกล่าวในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงถือว่าชาวตกเป็นผู้ผิดนัดในวันดังกล่าว โดยมีพักต้อง เตือนตามมาตรา ๒๐๔ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งมหาวิทยาลัยต้อง ยื่นฟ้องชาวต่อศาลปกครองภายในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๑ การที่มหาวิทยาลัยฟ้องชาวเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๓ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาแห่งการฟ้องคดีแล้ว ศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่อาจรับคำฟ้องของมหาวิทยาลัยไว้พิจารณาพิพากษาได้